

פרשת ראה

ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה. את הברכה אשר תשמעו אל מצות ד' אלקיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום. והקללה אם לא תשמעו אל מצות ד' אלקיכם וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם. (דברים יא, כו-כח)

כי איש הישראלי מחויב להאמין ולראות שהכל מידו יתברך, וקודשא בריך הוא לא עביד דינא בלא דינא חס וחלילה (זוהר ח"א נח.), וחויז מזה שהוא יסוד ואחד מי"ג עיקרי האמונה כמו שאומרים "אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו גומל טוב למי שישמור מצוותיו ויעניש למי שיעבור על מצוותיו".

אבל גם זה גורם להתחזקות ושמחה בשעת היסורין, כמו שכתב בתניא (אגרת התשובה פי"ב) שעל ידי שבשעת יסוריו מכיר את עונותיו כי כל אחד מכיר את נגעי לבבו, ורואה למה הגיע לו עונש הזה אינו מתרעם חס וחלילה, ובטוח הוא בד' שכמו שענש אותו כן יטיב עמו כשישוב וכאב את בנו ירצה אותו ובה מתחזק ומשמח עצמו.

וחויז מזה, היסורים הם הסתרת פנים, לכן כשרואה גם בהם יד ד' צדקתו ואמיתיתו, אז מעביר בזה את ההסתרה, ומגלה אותו יתברך גם מתוך ההסתרה וגם מתוך הדינים, וממילא כשההסתר עובר, אז נעשה חסד והתגלות אור פניו יתברך.

ואיך אפשר לומר על היסורים שהם הסתרת פנים, הא "עמו אנכי בצרה" (תהלים צא, טו), וגם הוא יתברך סובל מיסורינו, רק האיש שחס וחלילה אינו מקבלם בהכנעה ודומה לו שחס וחלילה הם בלא משפט, הוא העושה את ההסתר וחס וחלילה כאילו מסלק את הכביכול.

זוה "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה, את הברכה אשר תשמעו, והקללה אם לא תשמעו", שתראה שהכל בצדק ודין, הברכה אשר תשמעו וכו', ובזה שתראה זאת תפעל שיהיה "אנכי נותן לפניכם" שהוא יתברך נותן כביכול את עצמו לנו ונעשה התגלותו לנו, ובחודש אלול שהוא התחלת ימי הדין אז דוקא נעשה "אני לדודי ודודי לי".